

stanovil. To učinil zákon ohledně služby konané v býv. armádě rak.-uh., rak. neb uh. v oddílu o ustanoveních přechodných (§§ 96—112) a ohledně služby, konané v armádě býv. říše německé v § 113.

Čsl. gážistům v záloze nepřiznává zákon (§§ 16—25) nároku na zaopatřovací požitky z důvodu, že a po jakou dobu konali činnou službu v čsl. armádě, nýbrž jedině z důvodu kvalifikované poruchy zdraví, způsobené, jak právě řečeno, ve válečné resp. vojenské službě čsl.

St-I byl však přeložen do výslužby jedině pro poruchu zdraví, způsobenou ve službě válečné v býv. armádě rakouské. Pak nelze na něho použití, jak miní stížnost, předpisu §§ 16—25 cit. zákona, nýbrž jedině předpisu § 97, jenž se týká gážistů býv. armády rak.-uh., rak. neb uh., do činné služby v čsl. armádě nepřevzatých a jenž přiznává býv. gážistům záložním nárok na zaopatřovací požitky pouze podle ustanovení vojenských zaopatřovacích zákonů a nařízení býv. monarchie, v den 28. října 1918 platných a i to jen potud, pokud jim byly zaopatřovací požitky již státem dřívějším přiznány (odst. 1), anebo pokud jim požitky ty přísluší pouze v důsledku jejich služby v býv. armádě té konané, třeba jim se strany býv. státu přiznány nebyly (odst. 2). Při tom jest lhostejno, byl-li záložní gážista takový do čsl. armády jako gážista v záloze převzat a konal-li v ní činnou službu čili nic, neboť v tomto směru zákon nerozeznává. Příznivěji posuzuje s tohoto hlediska zákon pouze býv. gážisty aktivního stavu, převzaté do činné služby čsl. (§ 99) a gážisty přeložené do výslužby již státem bývalým a převzaté ve výslužbě do čsl. armády (§ 100), pokud v čsl. armádě po určitou dobu činně sloužili, — ohledně gážistů záložních však zákon v tom směru výjimky žádné nezná.

Neprávem dovolává se konečně stížnost analogie tohoto § 100, neboť analogie jest možno použití jen na případy v zákoně výslovně rozhodnuté (§ 7 o. z. o.), případ však, o který jde, jest v § 97, odst. 2. zákona rozhodnut výslovně, mimo to pak předpisu práva singulárního, jakým ustanovení § 100 jest, analogicky použití nelze.

Z těchto důvodů bylo stížnost zamítnouti.

Č. 4407.

Státní občanství (Slovensko): I v Bratislavě slušelo podávati žádosti podle § 9 úst. zák. č. 236/1920 u župana, nikoliv u starosty.

(Nález ze dne 14. února 1925 č. 2848).

V ě c: František D. v B. proti ministru s plnou mocí pro správu Slovenska o státní občanství.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

D ů v o d y: Podáním z 23. prosince 1921 žádal st-I, aby jemu a jeho rodině přiznáno bylo čsl. státní občanství. Svoji žádost odůvodnil tím, že se svojí rodinou od roku 1902 trvale v Bratislavě bydlí, daně platí a chce zde zůstat, že dle vysvědčení města Bratislavy č. 9319/VI. 1919, případně č. 19046/VI-1914 získal v Bratislavě dne 24. října 1914 do-

movskou příslušnost a tudíž na základě § 9 úst. zák. o přiznání čsl. občanství prosí.

Ministr pro Slov. rozhodnutím ze 17. prosince 1923 žádost st-lovu zamítl jako opožděnou, poněvadž byla podána u župního úřadu v Bratislavě 19. ledna 1922, tedy po uplynutí lhůty stanovené v čl. 1, odst. 1 vl. nař. z 30. října 1920 č. 601 Sb.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí uvážil nss:

Stížnost namítá v podstatě, že st-l, který je obyvatelem města Bratislavy, mohl podati žádost za přiznání státního občanství podle § 9 zák. č. 236/1920 pouze u magistrátu města Bratislavy a nikoli u župního úřadu župy bratislavské a náhled tento opírá o ustanovení §§ 1, 56, 68 a 73 zák. čl. XXI z r. 1886 uvádějíc, že v roce 1920-1922 municipium města Bratislavy ještě nepodléhalo pravomoci župy bratislavské, nýbrž že území města bylo zvláštním municipiem, že župan župy bratislavské byl současně županem municipia města Bratislavy, že prvním úředníkem městského municipia byl měšťanosta, na čemž ničeho nebylo změněno ani zákonem č. 64 z r. 1918, a že župan župy bratislavské vykonával svoji pravomoc prostřednictvím měšťanosty.

K těmto vývodům stížnosti nemohl se však nss přikloniti. Jeť ovšem správné, že město Bratislava v roce 1920-1922 bylo samostatným municipiem, v jehož čele stál podle § 56 zák. čl. XXI z r. 1886 župan a že měšťanosta byl podle § 73 cit. zák. čl. prvním úředníkem municipia. Než i když v čele městského municipia stál podle § 56 zák. čl. XXI z r. 1886 župan jako zástupce moci výkonné, jest rozeznávati podle téhož zák. čl. a organizačního statutu městského municipia mezi úřadem županským a ostatními orgány správy městského municipia jako samostatnými jednotkami správními, jichž obor činnosti jest přesně vymezen. Když tedy vl. nař. č. 601/20 výslovně je předepsáno, že politickým úřadem I. instance, u něhož žádosti za přiznání stát. občanství podle § 9 zák. č. 236/1920 bylo podávati, je na Slovensku župan, nelze vytýkati nezákonnost stanovisku žal. úřadu, jenž žádost podanou nikoli u župana, nýbrž u měšťanosty města Bratislavy nepovažoval za podanou na místě normou tou předepsaném. Než stížnost poukazuje též na to, že župan župy bratislavské ustanovil, aby žadatelé bydlící v Bratislavě svoje žádosti za přiznání státního občanství u města podali, kdež prý pověřil přijímáním a vyřizováním žádostí magistrátního úředníka.

Byla-li by správná námitka, že župan učinil zmíněné opatření, k němuž by mu oprávnění jako prvnímu úředníku župy nebylo lze upříti — pak ovšem žádost st-lovu za přiznání státního občanství podanou do 31. prosince 1921 na místě županem určeném bylo by pokládati za podanou u něho a vzhledem na to, že byla podána před 31. prosincem 1921, za včasnou. Než o okolnosti stížností tvrzené není ve správních spisech vůbec žádné zmínky a žal. úřad k námitce okolnost tu vytýkající žádné stanovisko nezaujal. Nemá tudíž nss možnost, aby na podkladě zmíněné námitky zákonnost nař. rozhodnutí také po této stránce přezkoumal, a je řízení v tomto směru neúplné a tím i podstatně vadné.

Slušelo proto nař. rozhodnutí zrušiti podle § 6 zák. o ss pro vadné řízení.